

κεραμίδι

κεραμίδι, το, ουσ. [<μσν. κεραμίδιν <μτγν. κεραμίδιον, υποκορ. του αρχ. κεραμίσ], το κεραμίδι. **1.** το σπίτι: «το κεραμίδι είναι απαραίτητο για να παντρευτεί σήμερα ένα ζευγάρι». **2.** (στη γλώσσα της αργκό) το γείσο του ηηλικίου καθώς και της τραγιάσκας: «έπιασε την τραγιάσκα του απ' το κεραμίδι της και την ανέμισε στον αέρα». Από παρομοίωση του γείσου του ηηλικίου ή της τραγιάσκας με το κεραμίδι που προεξέχει από την άκρη της στέγης. (Λαϊκό τραγούδι: *από μικρός στον Πειραιά στο κεραμίδι και στο μύδι ούτε και σπίτι απόχτησες ούτε και κεραμίδι*), λογοπαίγνιο που γίνεται ανάμεσα στο κεραμίδι (= σπίτι) με το κεραμίδι (= γείσο), ενώ η αναφορά στο μύδι πρόκειται για εμπόριο θαλασσινών. **3.** στον πλ. **τα κεραμίδια**, στέγη από κεραμίδια: «πρέπει να φωνάξω έναν μάστορα, γιατί αρκετά από τα κεραμίδια είναι σπασμένα».

- *βάζω το κεφάλι μου κάτω απ' το κεραμίδι*, βλ. λ. [κεφάλι](#).

- *έχω δικό μου κεραμίδι*, είμαι ιδιοκτήτης σπιτιού: «ευτυχώς που έχω δικό μου κεραμίδι και γλίτωσα απ' τα νοίκια».

- *Θεέ μου, πώς βαστάς τα κεραμίδια ξεκάρφωτα!* βλ. λ. [Θεός](#).

- *μαντζουράνα στο κατώι, γάιδαρος στα κεραμίδια*, βλ. λ. [κατώι](#).

- *ο ηηλός αν δε δαρθεί, κεραμίδι δε γίνεται, χωρίς κόπο και φροντίδα δεν πετυχαίνουμε στο σκοπό μας*: «πρέπει να κοπάσεις για να πετύχεις στη ζωή σου γιατί, ο ηηλός αν δε δαρθεί, κεραμίδι δε γίνεται».

- *όποιος πουλάει το σπίτι του, γελούν τα κεραμίδια*, βλ. λ. [σπίτι](#).

- *στάζουν τα κεραμίδια*, (στη γλώσσα της αργκό) πάσχω από βλεννόρροια: «πώς να μη στάζουν τα κεραμίδια μ' αυτές τις άπλυτες που γυρνάς κάθε τόσο;».

- *τι κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια!* αυτό για το οποίο γίνεται λόγος είναι πράγμα αυτονόητο, αυταπόδεικτο, δε χρειάζεται και καμιά σπουδαία σκέψη για να καταλάβει κανείς περί τίνος πρόκειται.

- *τρέχει το κεραμίδι*, (στη γλώσσα της αργκό) περνώ μεγάλες οικονομικές δυσχέρειες, μεγάλες φτώχειες: «δεν μπορώ να σου δώσω ούτε ένα ευρώ, φίλε μου, γιατί, απ' τη μέρα που 'πεσαν έξω οι δουλειές μου, τρέχει το κεραμίδι». (Λαϊκό τραγούδι: *τόσες μήνες λαχταρούσα να σε δω· μα δεν μπορούσα. Ήρθες τώρα π' άρχισε να βρέχει και το κεραμίδι τρέχει*). Από την εικόνα του ατόμου που είναι τόσο φτωχό, που δεν έχει τη δυνατότητα να επισκευάσει τα κεραμίδια της στέγης του σπιτιού του.